

Arrest

nr. 121 813 van 28 maart 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2014.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 28 februari 2014, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 14 maart 2014 om 10.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VALKIERS loco advocaat S. MICHOLT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, S.(...) T.(...), verklaart over de Pakistaanse nationaliteit te beschikken. U werd in het jaar 1978 geboren in het dorp Topi, district Sawabi, provincie Khyber Pakhtun Khwa. Van 1999 tot 2005 studeerde u in Wit-Rusland. U volgde een opleiding tot dokter. In 2005 verliet u het land. In 2008 studeerde u nog één jaar in Kirgizië. U beëindigde uw studies in 2009. Daarna werkte u drie à vier maanden in een ziekenhuis in Topi. U verloor uw vader en uw eerste moeder op jonge leeftijd. Uw tweede moeder verblijft momenteel bij een broer van u in Toba Take Singh.

Uw oom A.(...) U.(...) M.(...) kwam af en toe bij u thuis langs. Op een dag kwam hij langs omdat hij ziek was. U behandelde hem waarna hij terug wegging. Ongeveer tien dagen later - in februari 2010 - werd u ontvoerd door de ISI (Pakistaanse inlichtingendienst). Zo vernam u dat uw oom meestreed met het BLA (Balochistan Liberation Army). Ze brachten u naar een gevangeniscomplex waar u ook gefolterd werd. Ze ondervroegen u er over uw banden met uw oom. Ze vermoedden dat u hem materieel en financieel steunde. U zat drie maanden vast, maar dankzij tussenkomst van uw neef die werkt bij de geheime dienst van het leger werd u terug vrijgelaten. Officieel bent u echter ontsnapt. U bleef nog een maand in Pakistan waarna u in de zomer van 2010 het land ontvluchtte.

Op 20 september 2010 kwam u aan in België en zes dagen later diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag en/of identiteit legt u volgende documenten neer: een aantal artikels in verband met ontvoeringen in Pakistan, diploma's, een medisch attest i.v.m. uw psychische gezondheid en een geboorteteekening.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, § 2 - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient er aangestipt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot uw ontvoering dermate ongeloofwaardig zijn dat hier geen geloof aan gehecht kan worden. Zo zou de ISI u hebben ontvoerd vanwege een bezoek van uw oom in de hoedanigheid van patiënt (CGVS vragen 47-51, 68, 74). Nochtans kwam uw oom al langer bij jullie thuis langs (CGVS vraag 54). Dat u noch uw familie eerder werd geïnterviewd door de ISI is met dit in het achterhoofd is opmerkelijk. Aangezien uw oom reeds jaren - weliswaar slechts sporadisch - een bezoeker was bij jullie thuis zou er toch - gelet op de door u voorgehouden gebeurtenissen - mogen van uitgegaan worden dat jullie eerder aangepakt zouden worden door de ISI mochten zij uw oom hebben geïnterviewd. Dat dit niet gebeurde, doet twijfels rijzen over het voorkomen van uw oom op de zwarte lijst van het ISI. Bovendien moet de ISI -als ze in staat zijn uw ooms stappen na te gaan en te weten te komen dat hij net die dag bij u op bezoek ging - ook in staat zijn om uw oom zelf op te pakken bij u thuis of ergens op de weg naar zijn werk. Ook dit gebeurde niet. Dat u zou opgepakt worden vanwege betrokkenheid bij het BLA door een dusdanig korte en sporadische visite van uw oom lijkt alleszins vergezocht. Zelfs al zou uw oom meestrijden met het BLA dan nog is het onwaarschijnlijk dat het ISI u er zou uit pikken om te onderwerpen aan een grondige ondervraging en niet uw oom zelf. U hebt verscheidene jaren in het buitenland gestudeerd, u zag uw oom bijgevolg zeer zelden en u hebt hooggeplaatste familie in het leger (CGVS vragen 10-12, 23, 118). Dat de politie u vervolgens zou arresteren en folteren omdat u uw oom die paar keer in uw leven hebt gezien, is weinig plausibel. Bovendien kunt u evenmin de betrokkenheid van uw oom bij het BLA hardmaken of met enig begin van bewijs ondersteunen (CGVS vragen 48-57, 61-65). Het enige wat u hierover kunt vertellen is zeer oppervlakkig. Dat er problemen zijn in Balochistan is algemeen bekend in Pakistan. Kortom, zowel uw ooms betrokkenheid bij het BLA als uw arrestatie omwille van hem zijn onwaarschijnlijk waardoor ook de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ondermijnd wordt.

Voorts is uw beschrijving van uw ontvoering en de drie maanden die u gevangen zat erg beknopt (CGVS vragen 47, 75-78, 82-83, 86-88, 92-97). Aangezien u al deze zaken aan den lijve zou ondervonden hebben, mag toch verwacht worden dat u hier een uitgebreider en levendiger verslag van zou kunnen geven. U beperkt zich echter tot een erg feitelijk verslag, verstoken van enige emotie. Zo kunt u over de ontvoering weinig meer vertellen dan dat ze u "bij de arm namen en u in een auto dwongen". Ook wanneer gepeild wordt naar de omstandigheden en gebeurtenissen tijdens uw gevangenschap, slaagt u er niet in hier spontaan en gedetailleerd over te vertellen. Keer op keer moet u aangespoord worden om meer over deze periode te vertellen. U slaagt hier nauwelijks in. Dit gebrek aan spontaniteit is nefast voor de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Iemand die gefolterd werd, mag verondersteld worden hier spontaan en levendiger te kunnen over vertellen, met alle gevoelens en gedachten die hiermee gepaard gaan. U beperkt zich tot een droge, summiere opsomming van wat ze met u zouden gedaan hebben. Hiermee bent u niet in staat het CGVS te overtuigen van de echtheid van deze gebeurtenissen. De door u voorgehouden gebeurtenissen zijn dusdanig traumatisch dat het hoogst merkwaardig is dat u hier niet meer en doorleefder kunt over vertellen. Om uw ontvoering te staven, zegt u verder dat uw familie een FIR (First Information Report) heeft ingediend bij de autoriteiten, maar dat u het origineel bent verloren. Uw advocaat zou echter een kopie hebben. U noch uw advocaat is er echter in geslaagd dit document aan het CGVS te bezorgen waardoor ook hieraan sterk getwijfeld kan worden.

Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande vaststelling niet wijzigen. Zij zijn een aanduiding van uw identiteit, opleiding en herkomst, wat door het CGVS niet wordt betwist. De Nieuwsberichten die u eveneens voorlegt, beschrijven louter de algemene situatie in uw land. Zij vertellen niets over uw persoonlijke zaak en situatie. Voor wat betreft het door u aangebracht psychologisch attest moet gesteld dat we begrip kunnen opbrengen voor de eventuele moeilijkheden of problemen die zouden moeten blijken uit het (door u) voorgelegde attest. Er moet echter gesteld worden dat het attest geen formeel bewijs is dat de vermelde problemen rechtstreeks het gevolg zijn van de door u voorgehouden asielmotieven. Hier kunnen eveneens andere problemen aan de basis liggen. Bovendien vermeldt het document 'een geleden verlies in het thuisland' wat verder niet terugkomt doorheen uw verklaringen. Het enige verlies waarvan sprake bij beide gehoren, is de dood van uw vader en moeder toen u nog jong was. Dit houdt echter geen verband met uw asielmotieven. Verder verduidelijkt het document niet hoeveel consultaties er geweest zijn en hoe grondig het onderzoek naar uw psychologische problemen is gevoerd.

Verder erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan, getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd niet overal in Pakistan wordt gevoerd (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Om deze lokale problematiek te ontwijken zou u zich met uw familie dan ook elders in Pakistan kunnen vestigen. U bent een hoogopgeleide jongeman wiens familie goed bemiddeld is en bovendien beschikt over landbouwgronden in de provincie Punjab. Hierdoor vormt het voor u dan ook geen probleem om zich in de provincie Punjab, in één van de grote steden zoals Lahore of andere te vestigen. Door uw doktersopleiding moet het voor u ook mogelijk zijn er werk te vinden en zichzelf te onderhouden. Dit inkomen zou u verder kunnen aanvullen met behulp van de opbrengsten van jullie landbouwgronden (CGVS vragen 5,14, 35-36, 60). Er mag in alle redelijkheid worden aangenomen dat u, gezien uw opleiding en vroegere beroepservaring, in een andere provincie van het land in uw levensonderhoud zal kunnen voorzien. Bovendien heeft u in het verleden ook al de nodige ervaring in het buitenland opgedaan - zo studeerde u een tijdlang in Wit-Rusland en in Kirgizië - waardoor evenzeer kan worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om verschillende keren naar Europa te reizen en u er telkens in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat moet zijn om buiten uw regio van herkomst uw leven opnieuw op te nemen en in uw levensonderhoud te voorzien.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtinkhwa. Hoewel de situatie in de in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregeldeheden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949.

Daar er in de provincie Punjab - waar u zich zou kunnen vestigen - thans geen sprake is van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Dit geldt ook voor u aangezien u er over een vluchtalternatief beschikt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het "Vluchtelingenverdrag van Genève" en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker geeft inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming), van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiare bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het fair-play beginsel en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker stelt dat hij door de gebeurtenis alles verloren is, terwijl hij een hele mooie toekomst had als dokter in een ziekenhuis. Burgers die dienen te vluchten van het lokale geweld in Pakistan dienen te overleven in uiterst precare omstandigheden en andere provincies staan zeker niet open tegenover anderen die zich in hun provincie komen vestigen. Bovendien benadrukt verzoeker dat ook de provincie Punjab niet veilig is.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een FIR aanvraag gedaan door de familie van verzoeker, een rapport van Human Rights Watch van juli 2011, het reisadvies Pakistan van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 23 oktober 2013, een rapport van South Asia Terrorism Portal van 2013, een rapport van Home Office van 9 augustus 2013, een rapport van US Department of State, het "Thematisch ambtsbericht: Pakistan positie van ahmadi's en christenen" van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland van december 2012, een rapport van IDMC van 12 juni 2013, een rapport van IRIN van 3 mei 2012, een rapport van de UNHCR van 23 juli 2003 en een aantal persartikelen.

Per aanvullende nota van 7 januari 2014 bezorgt verzoeker de Raad een beëdigde vertaling van de FIR aanvraag gedaan door zijn familie.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de

relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas.

Zo is het niet aannemelijk dat verzoeker zou worden ontvoerd door de ISI omwille van het behandelen van zijn oom als patiënt en hierdoor zou worden beschuldigd van betrokkenheid bij het Balochistan Liberation Army (hierna: BLA) (stuk 6, gehoorverslag, p. 6-9). Verzoeker en zijn familie hadden immers slechts sporadisch contact met deze oom en verzoeker is zelf niet van Balochistan afkomstig (stuk 6, gehoorverslag p. 3, 7). Indien de ISI wist dat de oom van verzoeker een BLA-strijder was en zijn stappen konden volgen, is het bovendien niet aannemelijk dat zij niet de oom van verzoeker zelf zouden oppakken.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn oom pas sinds 2009 wordt gezocht door de ISI en hij sinds 2009 niet meer op bezoek was gekomen en was ondergedoken, stelt de Raad dat dit slechts een loutere bewering is van verzoeker. Bovendien doet dit geenszins afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen. Immers, zelf indien de ontvoerders van verzoeker niet wisten dat verzoeker zijn oom weinig zag en niet wisten dat zijn oom langskwam om medische redenen, zoals verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt, is het geenszins aannemelijk dat de ISI verzoeker zou viseren omwille van een bezoek van zijn oom, en niet de oom van verzoeker zelf. Dat zijn oom was ondergedoken is een *post factum* element dat verzoeker pas bijbrengt in zijn verzoekschrift voor de Raad. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maakt verzoeker geenszins melding van het ondergedoken bestaan van zijn oom. Hij verklaarde zelfs dat zijn oom in Balochistan leeft en dat hij wanneer "hij iets van werk had of iets te doen had" verzoeker kwam opzoeken (stuk 6, gehoorverslag, p. 8). Met betrekking tot het bezoek van zijn oom stelt verzoeker zelfs dat zijn oom "voor een of ander doel kwam", ziek werd en hem daarom kwam opzoeken (stuk 6, gehoorverslag, p. 9). Hieruit blijkt geenszins dat verzoekers oom een ondergedoken bestaan kende.

Daarnaast heeft verzoeker jarenlang in het buitenland gestudeerd, heeft hij een hooggeplaatste neef in het leger en werkte hij als arts in een ziekenhuis, waardoor er voor het overige ook geen aanwijzingen waren dat hij een BLA-strijder zou zijn (stuk 6, gehoorverslag, p. 3, 4, 13). Overigens slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat zijn oom effectief actief was bij het BLA. Zo stelt verzoeker eerst dat hij hier niets over weet, hierover geen enkel vermoeden had en slechts toen hij gearresteerd werd te weten kwam dat zijn oom daarbij betrokken was (stuk 6, gehoorverslag, p. 7). Even later stelt verzoeker daarentegen dat zijn oom hem wel vertelde over zijn meetings, waarbij allerlei soorten protesten en manifestaties werden georganiseerd, en vertelde dat hij vocht voor zijn rechten (stuk 6, gehoorverslag, p. 8). Verzoeker slaagt er bovendien op geen enkel ogenblik in concrete informatie te geven omtrent de activiteiten van zijn oom bij het BLA (stuk 6, gehoorverslag, p. 7, 8). Gelet op het voorgaande kan worden verwacht dat verzoeker met betrekking tot de activiteiten van zijn oom meer en concrete informatie kan verschaffen.

Daarnaast zijn de verklaringen van verzoeker omtrent zijn ontvoering en de drie maanden die hij in gevangenschap zou hebben doorgebracht bijzonder weinig doorleefd en derhalve niet geloofwaardig. Zo stelt verzoeker met betrekking tot zijn ontvoering slechts dat hij op de markt werd aangesproken om in een auto te stappen en dat zij hem bij de arm namen en in de auto dwongen (stuk 6, gehoorverslag, p. 9). Hoewel hij samen met een vriend naar de markt ging, zou verzoeker zich hiertegen niet verzet hebben (stuk 6, gehoorverslag, p. 9). Gevraagd naar wat er door hem heen ging, stelt verzoeker bovendien slechts dat hij dacht dat die mensen ontvoerders waren en dat hij ontvoerd werd (stuk 6, gehoorverslag, p. 9). Ook met betrekking tot zijn drie maanden in de gevangenis slaagt verzoeker er geenszins in doorleefd over deze periode te vertellen. Zo stelt hij slechts dat hij ondervraagd en gefolterd werd (stuk 6, gehoorverslag, p. 10). Gevraagd om nog iets specifiek te vertellen, stelt verzoeker slechts niets anders te weten omdat hij bang was en verwijst hij naar informatie van de BBC omtrent wat er gebeurt met mensen die ontvoerd worden (stuk 6, gehoorverslag, p. 10). Ook gevraagd om een typische dag in de gevangenis te beschrijven komt verzoeker niet verder dan dat hij in een smalle kamer zat, aan een persoon moest vragen om naar het toilet te gaan en tweemaal per dag een beetje eten kreeg (stuk 6, gehoorverslag, p. 11). Gevraagd naar meer informatie stelt verzoeker dat hij niets anders deed en naar een andere kamer werd gebracht als ze hem wilden ondervragen (stuk 6, gehoorverslag, p. 11). De Raad stelt vast dat verzoeker zich evenmin de datum herinnert waarop hij werd opgepakt, hij kan enkel zeggen dat dit in februari gebeurde (stuk 6, gehoorverslag, p. 10-11). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat mensen op verschillende manieren omgaan met traumatische gebeurtenissen en dat hij gewoon vertelde wat er gebeurd is, stelt de Raad vast dat van

iemand die drie maanden in gevangenschap heeft doorgebracht kan worden verwacht dat hij hier uitgebreide en gedetailleerde verklaringen over aflegt. Het betreft immers een zeer beangstigende ervaring waarover verzoeker toch doorleefde indrukken zou moeten kunnen weergeven. De vaststelling dat de verklaringen van verzoeker allerm minst getuigen van een doorleefd asielrelaas, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Het argument dat verzoeker de bescherming van de overheid niet kan inroepen omdat de Pakistaanse inlichtingendienst een onderdeel is van de overheid, is gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas dan ook niet dienstig. Het rapport van Human Rights Watch omtrent ontvoeringen en foltering en door de Pakistaanse inlichtingendienst is bijgevolg evenmin relevant.

2.6. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. De door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde aanvraag tot FIR gedaan door zijn familie kan bijgevolg de bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. De Raad merkt daarnaast op dat dit document werd opgesteld op basis van de verklaringen van verzoekers broer. Tevens merkt de Raad op dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de politie zou geweigerd hebben deze FIR te registreren omdat in die tijd geen FIR's werden geregistreerd tegen de inlichtingendiensten, hierbij citerend uit een rapport van Human Rights Watch en enkele persartikelen die aan het verzoekschrift werden toegevoegd. Uit de aanvraag tot FIR blijkt echter dat de broer van verzoeker niet wist dat de ISI achter de vermeende ontvoering zat en klacht wou neerleggen tegen onbekenden. Ook volgens de verklaringen van verzoeker zou zijn familie pas later op de hoogte zijn gekomen van zijn ontvoering door de ISI via de neef van verzoeker die actief is bij het leger (stuk 6, gehoorverslag, p. 12). Bijgevolg is het niet aannemelijk dat de politie deze FIR weigerde te registreren omdat zij zou gericht zou zijn tegen de Pakistaanse inlichtingendiensten. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat het origineel van deze FIR verloor doordat zijn tas met documenten in gestolen werden op de bus (stuk 6, gehoorverslag, p. 6, 12). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker er nu plots toch in slaagt het origineel neer te leggen. Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan de verweernota dat veel Pakistaanse (identiteits-)documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn. De waarde van Pakistaanse documenten is hoe dan ook relatief.

2.7. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige of ongegronde asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Wat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, beschikt verzoeker in Pakistan over een binnenlands beschermingsalternatief om de openlijke strijd tussen de taliban en de Pakistaanse autoriteiten in het noordwesten te ontlopen gelet op de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB, "Pakistan", "Algemene Veiligheidssituatie" van 31 oktober 2012) en de verweernota (COI Focus "Pakistan" "Overzicht van informatie betreffende de actuele veiligheidssituatie" van 25 november 2013 en COI Focus "Pakistan" "Bewegingsvrijheid en vestigingsmogelijkheden in het licht van interne vlucht" van 26 november 2013). Uit deze objectieve informatie blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier over een zeer lokaal conflict dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er echter geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het redelijk karakter van een intern vluchtalternatief dient onderzocht te worden, zoals blijkt uit het aan het verzoekschrift toegevoegde rapport van de UNHCT en wijst op de preciaire omstandigheden waarin burgers die dienen te vluchten van het lokale geweld moeten leven, hierbij verwijzend naar rapporten van IDMC en IRIN die aan het verzoekschrift werden toegevoegd, stelt de Raad vast dat verzoeker een volwassen man is, vijf talen spreekt, een opleiding tot arts heeft volbracht in Kirgizië en Wit-Rusland en in deze functie ook reeds beroepservaring heeft opgedaan (stuk 6, gehoorverslag, p. 3, 4). Bovendien beschikt de familie van verzoeker over landbouwgronden waarmee zijn familie in hun levensonderhoud voorziet en waarmee verzoeker zijn studies kon betalen (stuk 6, gehoorverslag, p. 4, 5, 7). Er zijn naar het oordeel van de Raad *in casu* dan ook geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in mensonwaardige omstandigheden in een vluchtelingenkamp/sloppenwijk zal terecht komen. Verzoeker zou zich bijgevolg kunnen vestigen in een

andere stad en/of provincie, zoals de provincie Punjab waar de landbouwgronden van de familie gelegen zijn (stuk 6, gehoorverslag, p. 4). De omvang en de intensiteit van het gepleegde geweld in Punjab is beduidend lager dan in de provincies FATA, Khyber-Pakhtunkhwa en Balochistan. Vormen van geweld in Punjab zijn aanvallen van talibanmilitanten op overheidsdoelwitten of de NAVO-konvoien. Ook zelfmoordaanslagen of explosies vinden plaats. Deze aanslagen vonden echter hoofdzakelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Hoewel zich in Punjab met enige regelmaat aanslagen voordoen kan niet gewaagd worden van een situatie van veralgemeend geweld. Hieruit blijkt dat het geweld in de provincie Punjab niet willekeurig is of dermate hoog dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Verzoeker toont niet aan waarom hij zich niet in een ander deel van Pakistan zou kunnen vestigen.

De rapporten van South Asia Terrorism Portal, Home Office en de US Department of State en de overige persartikelen die door verzoeker aan zijn verzoekschrift werden toegevoegd, bespreken de algemene veiligheidssituatie in Pakistan en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar vermelden niet dat er in de provincie Punjab een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. Waar verzoeker verwijst naar het "Thematisch ambtsbericht: Pakistan positie van Ahmadi's en christenen" van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, stelt de Raad vast dat verzoeker tot geen van beide minderheidsgroepen behoort. Het reisadvies Pakistan van de FOD Buitenlandse Zaken heeft dan weer betrekking op westerlingen die naar Pakistan reizen en slaat niet op Pakistaanse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (*cf.* RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch vormt geen leidraad voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF